

МАРШАЛ КИНГ НА БРЕГА

Превод от английски: Вихра Арабаджиева, 1982

chitanka.info

Перни със смях и викове тичаше през гората, докато съвсем загуби сили. Тогава се хвърли по корем на синия мъх и издаде радостен вопъл, наслаждавайки се на чувството за пълна свобода. Този ден му принадлежи и той най-после ще види океана!

Докато почиваше, Перни се огледа. Никакви следи от селото — оставил го е далеч назад. Бе се отскубнал от надзора на братя и родители и вече нищо няма да му попречи да се добере до океана. А сега настана моментът да спре времето.

— Замрете! — извика на струите на ручея и на оранжевите му водовъртежи. Крадешком хвърли поглед наоколо, като се преструваше, че се бои да не би някой да го изпревари.

— Не мърдайте! — заповяда той на тънокрилите пчели, които се виеха над пищната зеленина.

— Спрете! — с пълен глас изкомандува летящите ниско над земята плътни виолетови облаци, в които винаги тънеха върховете на дърветата. А това навеждаше на мисълта, че всъщност дърветата вероятно са много по-високи, отколкото изглеждат.

Перни бързо оцени с очи обстановката. Всичко стана точно както предполагаше: мътнооранжевият ручей застина, водата в мъничките водовъртежи престана да се върти, недалеч над едно цветче бе замряла във въздуха пчела с току-що отпуснати след маха крилца. А над тях надвисна изтъканият от кълбящи се къдри и със сияещи пролуки тежък покров на спрелите своя бяг гъсти виолетови облаци.

И когато всичко наоколо се превърна в жива картина, Перни с всички сили се втурна към океана.

„Ех, ако дните бяха по-дълги!“ — помисли си той. Толкова много трябва да се види, а времето не стига. Струваше му се, че от всички, които познава, само той не е виждал чудесата на крайбрежието. Откакто се помнеше, разказите на братята му и техните приятели не му даваха покой. Толкова пъти е слушал тези завладяващи истории, че сега, докато още тичаше из гората, с такава яснота си представи тази вълшебна страна, като че ли вече се намираше в нея. Там ще види неголям хълм вкаменени трупи, на който може славно да си полудува, самия океан с вълни по-високи от къща.

Перни така уверено, със скокове, се носеше напред, като че ли му принадлежеше целият свят. „А нима не е така?“ — помисли си той. Нима днес не навършвам пет години? Със съжаление си помисли за

четиригодишните и даже за тези на четири години и половина, защото те са още съвсем хлапета и никога няма да се осмелят тихичко да се измъкнат от къщи и сам-сами да се отправят към океана. Но когато си на пълни пет години!...

— А вас, мис Пчеличка ще освободя, ето вижте!

Ако на пътя му попаднеше някое неподвижно висящо насекомо, от тези, които събират цветен пращец, той се стараяше да не го закача, за да не му попречи да доведе докрай прекъснатото от спрялото време действие. Перни знаеше, че веднага щом приведе времето в движение, всичко живо ще възобнови своята дейност точно от този момент, в който е била спряна.

Почувствувал във въздуха пронизителна свежест, той разбра, че вече океанът е близо и пулсът му се ускори от предвкушването на скорошната среща. За да не си разваля деня, който по всичко изглеждаше да обещава само удоволствия, Перни предпочиташе да не си спомня, че му е строго забранено да спира времето, за да облекчава пътешествия на големи разстояния от къщи. Предпочиташе да не си спомня как безброй пъти са му обяснявали, че за един час спиране на времето отива повече енергия, отколкото за тичане без отдых в продължение на една седмица. Предпочиташе да не си спомня общоизвестната истина, че „децата, които спират времето в отсъствие на възрастни, могат да не успеят да съжалят за постъпката си“.

Отхвърлил тези мисли по-далече, той си представи какви възторжени похвали ще чуе от роднини и приятели, когато разберат за смелото му пътешествие.

Пътуването беше дълго, а времето все още не се движеше. Перни поспря, за да откъсне малко плодове за закуска в този благословен ден. Сложи ги под мишница, пробяга още няколко крачки и изведнъж се спря като закован.

Той стоеше на върха на скалисто възвишение, а пред него се простираше могъщият океан.

Перни така се стъписа от величието на откриващата се пред него картина, че вместо радостно „ура!“, от гърлото му се изтръгна само слаб писък. Океанът беше готов за действие, застиналите му вълни чакаха командата на Перни, за да възобновят своето вечно настъпление срещу сушата — беше времето на прилива. По дължината на бреговата ивица бяха замръзнали вълните на прибоя — едни, вече разбили се,

изхвърлили към небето неподвижни стълбчета пръски, други, завили се в гладки оранжеви къдри, тъкмо се канеха да се стоварят на брега.

И от всички страни, накъдето и да хвърлеше поглед, го обграждаха нови приятели! Над него висеше във въздуха купчинка спори, настигнати от спирането на времето в момента, в който плавно по допирателна се спускаха на брега. Перни се беше наслушал на разкази за тези весели питомни същества. Днес, докато братята му са в училище, с тях ще играе само той. Малко по-далече, на брега, някакви две двукраки животни, насочили се в неговата посока с широка крачка, бяха застинали в ход. Зад тези две, на известно разстояние, неподвижно стояха още осем такива същества в смешни пози — точно в мига на спирането на времето те ожесточено са жестикулирали. А там където океанът едва прикриваше пясъка с тънък слой вода, стояха забавните трипони, тези трикраки комици, прославили се с това, че без прекъсване жвакат водорасли.

— Привет! — извика Перни.

Никакъв отговор, нищо не се измени. И тогава той си спомни, че за природата е „мъртъв“: заграден е от света със силовото поле на спрялото време и разглежда околността като че ли от вътрешността на непроницаема капсула. Докато не приведе времето в движение, целият свят ще бъде за него жива картина, нищо няма да помръдне, да трепне.

— Привет! — отново извика той, този път особено настроил се и концентрирал мислите си върху това, че времето е длъжно да възобнови движението си. И то се задвижи! В този миг около него всичко оживя. Чу грохота на прибоя, усети острата влага на долетялата до него пръска и видя как всеки от новите му приятели продължи да се занимава с това, което той, Перни, беше спрял, още докато беше в гората.

И той знаеше, че там в гората в този момент отново е потекло ручейчето, понесли са се над долината гонените от вятъра виолетови облаци, а пчелите в същия ритъм са замахали с нежните си крилца и са се заели отново да събират цветен прашец. Ручеят, облаци и насекомите са се включили в живота, без да претърпят за периода на бездействие никакви изменения, и като че ли нищо не е било — са продължили дейността си. Нали Перни спираше времето, значи и жизнените процеси на природата.

Той заобиколи преграждащата пътя му скала и се спусна по пясъчния склон към трипоните, които току-що бяха оживели за него.

— А аз мога да стоя на глава!

Остави на земята закуската си и като застана на глава, замята крака във въздуха, опитвайки се да запази равновесие. Знаеше, че навярно никога в живота си не е стоял на глава по-лошо от сега, защото беше изтощен и леко му се виеше свят. Спирането на времето вече беше изсмукало силите му, но той ни най-малко не падна духом и беше щастлив както и преди.

Трипонът намери, че Перни блестящо е изпълнил акробатичен етюд. Той престана да жвака, приветствено завъртя задница и веднага отново се залови за ядене.

Перни тичаше от място на място, като се стараеше всичко да разгледа веднага, нищо да не изпусне. Потърси с очи купчинката спори, за да поздрави и тях, но те, меко планирайки, вече се бяха спуснали на брега, доста далече от него. Тогава той подскочи към едно от двукраките, това, което беше по-близо от другите и тъкмо смяташе да

му извика „привет!“ когато чу, че тези същества сами издават някакви звуци.

— ... И сега, Бенсън, възможностите ми са безгранични. Тази планета е седемнадесетата. Аз съм пълноправен господар на седемнадесет планети!

— Така излиза. Цели седемнадесет планети. Кажете, Форбз, за какъв дявол са ви притрябвали? Да не смятате да ги окачите по стените на вашите бърлоги е Сан Диего?

— Привет, хайде да поиграем на нещо, а?

В отговор на това предложение съществата само с недоумение погледнаха към Перни и продължиха нататък. Той се хвърли към това място на брега, където беше оставил закуската си, взе плодовете, върна се бегом към новите си приятели и се помъкна след тях.

— Аз нося закуска. Искате ли?

— Бенсън, кажете на хората си да престанат да се блещят на пейзажа и да се хващат за работа. Аз не съм вложил капитал в тази експедиция само за да ви обезпеча отдих сред природата.

Съществата така внезапно спряха, че Перни за малко не се оплете в краката им.

— Минутка, Форбз, не кипвайте. Послушайте какво ще ви кажа. Никой не отрича, че вие сте организирали тази експедиция и сте поели върху себе си свързаните с нея разходи. Наели сте ме, за да ви докарам на тази планета, като подбера най-квалифицирания екипаж на Земята. Което и направих. Но моята работа още не е свършена. Аз отговарям за безопасността на хората — поне докато се намираме тук — и за обратния рейс.

— Съвсем вярно. Така че след като сте поели отговорност, накарайте хората си да работят. Нека да донесат флага. Вижте ги тези негодници. Влезли са във водата и играят с някаква трикрака стрида!

— О, господи, вие не сте ли човек! Та ние се намираме на тази планета от някакви си двадесет минути! Естествено е, че им се иска да се огледат. Те бяха почти сигурни, че ще намерят тук диви свирепи животни, а всъщност ни посрещат причудливи малки същества, които радостно се хвърлят към нас като към родни братя след дълга раздяла. Преди да сложим вашия флаг на тази планета, дайте на хората една-две минути да са огледат наоколо.

— А! И мен ме смятат за дете, по дяволите!

Едно от съществата се опита да отхвърли с крак неотстъпно следващия го Перни, но не улучи.

— Бенсън, избавете ме най-после от това изцъклено кенгуру!

Новата игра доведе Перни до възторг, той радостно изскимтя и застана на глава. Сега отдалечаващите се от него същества изглеждаха обърнати.

Вече не се стараеше да върви редом с тях. Защо ли така бързо се движеха? Какво ги гони? Седна на пясъка и се зае със закуската си, но тогава към него, като издаваха резки, развълнувани звуци, се приближиха още три такива същества, които изглежда догонваха първите две, отишли напред. Когато се изравниха с него, той им подаде плодове.

— Мога да ги разделя с вас, искате ли?

Никой даже не погледна в неговата посока.

Да играе беше много по-интересно, отколкото да яде. Той прекъсна закуската си и тръгна по брега натам, където се бяха спрели тази същества.

— Капитан Бенсън! Майлз откри някъде наблизко мощен източник на радиация. Сега се опитва да определи точното му място.

— Виждате ли, Форбз, вашата нова недвижима собственост ще ви донесе такова несметно богатство, че ще купите следващата си планета без всякакви усилия. Ако не греша, тогава ще ви станат осемнадесет.

— Чудо голямо! Намирали сме нискокачествена радиоактивна руда на всяка открита от мен планета, така ще бъде и с тази. Сега мен ме интересува флагът. Нека да му намерим място, Бенсън. Ще изберем подходящ камък и ще прикрепим към него стълб с моето име.

— На работа, момчета. Колкото по-скоро сложим тук флага и стълба на мистър Форбз, толкова по-скоро ще се освободим и ще се заемам с оглеждане на околността. Поразмърдайте се!

Тримата се отправиха назад към останалите, застанали на група в далечината, а двамата първи продължиха пътя си. Перни не изоставаше нито на крачка.

— Ето ви, Бенсън, и материал за основа на флагщока, точно под носа ви. Погледнете тези натрупани камъни.

— Не можем да ги използваме. Това са вкаменени стволоче на дървета. Горните лежат прекалено високо, не е по силите ни да ги

смъкнем на брега, а ако размърдаме долните, цялата конструкция ще се развали и стволите ще се стоварят на главите ни.

— Това решавайте сам. Само запомнете едно. Искам флагът да бъде направен съвестно.

— Не се вълнувайте, Форбз, ще ви издигнем паметник. Но защо придавате такова значение на флага? За да узаконите една планета, не е достатъчно да оставите на нея флаг. Трябват още много други работи.

— Да, да. Страшно много. Но аз съм се погрижил да бъдат изпълнени всички предписани от закона правила. А колкото са отнася до флага... Е, ако мога така да се изразя, Бенсън, той олицетворява империя. Империята на Форбз. На всеки мой флаг е написана думата „ФОРБЗ“ — символ на прогреса. Ако ви харесва повече, наречете го сантименталност.

— Успокойте се, няма да го нарека. В живота си съм виждал немалко флагове, украсяващи недвижима собственост.

— Проклятие! Ще престанете ли най-после да смятате това за ламтеж за недвижима собственост? Аз върша велико дело! Велико! Аз откривам за човечеството нови земи.

— Разбира се. Само че ако не ми изменя паметта, вие сте разработили своя малка хитроумна система от условия, съблюдаването на които ви прави владетел не само на планетите, но и на тези простаци, които купуват на тези планети участъци земя.

— Да ви вземат дяволите! За такива думи би трябвало да ви съдера кожата. Та нали благодарение на такива като мен вашите космолети има къде да летят. Та нали именно такива като мен влагат луди пари в подобни рисковани предприятия и дават възможност на вашите братя да се измъкнат на свобода от стандартните многоквартирни домове. Това никога ли не ви е минавало през ума?

— На мен пък ми се струва, че вие след половин година ще утроите капитала си.

Те се спряха, спря и Перни. Отначало му беше интересно да се вслушва в издаваните от тях звуци, но когато те загубиха прелестта на новост, а двукраките същества както и преди не му обръщаха внимание, той, подскачайки редом с тях, започна да си говори сам, доволен че се намира в тяхната компания.

Отзад се чуха нови звуци и като се обърна, Перни видя, че към тях тичат всички останали.

— Капитан Бенсън! Ето флага, сър. И Майлз със сцинтилатора. Той твърди, че като се движим в тази посока, радиацията се усилва!

— Какви са показателите, Майлз?

— Приборът като че ли обезумя, капитане. Стрелката изскача извън края на скалата.

Перни забеляза, че едно от съществата го обиколи от всички страни с някаква малка кутийка. Благодарен за оказаното му внимание, той застана на глава.

— А вие така можете ли?

Тяхната реакция доведе Перни до възторг — съществата започнаха да издават съвсем удивени звуци и той беше напълно удовлетворен.

— Назад, капитане! Източникът на радиация е точно до вас. Тази животинка създава по-силно поле от атомен реактор.

— Дай да погледна, Майлз. Охо, проклет да съм! Как според теб...

Сега те всички отстъпиха от Перни, образуваха постепенно разширяващ се кръг и на него му беше трудно да прецени дали им се иска да повтори номера. Тогава той рискува да демонстрира нов фокус: застана на един крак.

— Бенсън, аз трябва да получа това животно! Сложете го в кутията.

— Опомнете се, Форбз. Световният закон забранява...

— Тази планета ми принадлежи и тук моята дума е закон. Сложете го в кутията.

— В присъствието на свидетели — членовете на моя екипаж — аз официално протестирам...

— Боже мой, как да не взема със себе си такъв образец на фауната! Радиоактивни животни! Те навярно имат способност да се размножават. И възможно е тази твари да са тук с хиляди, някъде съвсем наблизо. Спомнете си за тези идиоти на Земята, които треперят над своите атомни реактори. Ха! Ще ме обсадят тълпи купувачи, няма да им насмогна. Какво ще кажете сега, Бенсън, доходно ли е да се откриват нови земи или не?

— Не прибързвайте с изводите. Тъй като този хлапак е радиоактивен, той представлява голяма опасност за здравето на екипажа...

— Слушайте! Вие смятахте да сложите в оловна кутия образци от минерали, каква е разликата? Сложете в кутията него.

— Той ще умре.

— Според условията на договора, Бенсън, вие сте длъжен да ми се подчинявате. Освен това сега се намирате в моите владения. Сложете го в кутията!

Перни почувства умора. И макар че денят му донесе повече радостни преживявания, отколкото се беше надявал, вече започна да се отразява напрежението. Измъчен, но щастлив, той легна на земята в центъра на кръга, като очакваше, че сега неговите приятели ще му покажат някои свои фокуси.

Не му се наложи да чака дълго. Окръжаващите го същества се отдръпнаха и в кръга влязоха още две, които носеха някаква кутия. Перни седна, за да вижда по-добре представлението.

— По дяволите, капитане, а не може ли да го взема просто така, с голи ръце? Изглежда че не възнамерява да се бори.

— Не си струва да рискуваме, Кейбът. Макар и да си в защитен костюм, никой не знае на какво е способен този малчуган. По-добре го хвани с ласото, по-сигурно е.

— Готов съм да се закълна, че разбира за какво си говорим. Погледнете какви очи има.

— Прекратете разговорите, внимавайте за въжето.

— Ела тук, малчуган. Хайде, по-живо. Ти си ни умничък!

Тези звуци смутиха Перни. В гласа на съществото, което държеше въже, долови умолителна интонация, но не разбра какво се иска от него. Като наклони глава, той се размърда от нетърпение.

После видя бързо развиващото се въже и летящата към него примка на ласото и преди да разбере какво прави, Перни изскочи от кръга и побягна.

Той неописуемо се удиви на своето бягство. Какво го тласна към тази постъпка? Той се губеше в догадки. За миг усети за първи път в живота си необяснима рязка болка, която в миг извика у него желание да се защити по някакъв начин.

Перни наблюдаваше отдалече двукраките същества, които се стълпиха около кутията — явно, тяхното внимание сега привлече нещо друго. Той веднага съжали, че избяга, заради това навярно е изпуснал възможността да участва в играта им.

— Чакайте! — Перни се помъкна към недоядената си закуска, взе наядените плодове и побягна към групата. — Аз имам закуска, искате ли да хапнете?

Групата се разпадна. Приятелите му се разбягаха, отново го обградиха от всички страни и чак сега Перни разбра, че им се иска да го вкарат в кутията. Той се увлече и решил да ги подразни, изтича почти плътно до оловната кутия, а когато най-близкият преследвач почти щеше да го бутне вътре, ловко се изплъзна и отскочи на безопасно разстояние. Тогава чу оглушителен грохот и почувствува остра болка в крака, като че ли в него се заби горещо жило.

— Вие сте идиот, Форбз! Махнете пистолета си!

— Полюбувайте се момчета. Главното е да имаш вярно око и съобразителност. Само крайника му е засегнат. А сега го хванете.

Болката в крака беше дреболия — Перни бе обхванат от мъчително объркване. С какво се е провинил? И когато видя, че към него отново лети примката на ласото, той неволно спря времето. Беше достатъчно умен, за да не хаби така неразумно енергията си, но сега заработи рефлексът. Откакто почувствува болката от неизвестното жило, съзнанието му за един миг провери всички възможности в търсене на изход от създаденото положение. Като не намери нищо по-приемливо, той накара времето да спре.

И всичко, което го обкръжаваше, отново се превърна в жива картина. Примката неподвижно увисна над главата му, а въжетото, извило се във въздуха, се проточваше назад към едно от двукраките. Перни се повлече към застиналите в разни пози същества, като жално хленчеше от безсилие да разбере каквото и да е.

Като минаваше покрай едно от тях, второ, трето, той отначало се стараеше да не ги гледа в очите, тъй като беше уверен, че върши нещо лошо. После му дойде наум, че ако пътьом изкосо им хвърля по един поглед, може би ще му се удаде по някакви признаци да разгадае намеренията им. Той прокуцука покрай това, което държеше в ръка малък блестящ предмет, от единия край на който струеше дим — сега този дим се беше събрал в неподвижно облаче над главата на съществото. Мина, накуцвайки, покрай съществото с малката кутия, точно това, което съвсем доскоро, когато Перни се беше приближил към него, издаваше съскащи звуци. Но нищо не разбра. По пътя към хълма Перни срещна и трипона, който оправдавайки репутацията си на

ненадминат шут, беше смешен даже и в страха си. Изплашен от грохота, той беше успял да скочи на четири фута още преди спирането на времето и сега висеше във въздуха със стърчащи от клюна водорасли, вдигнал трите си крака, като че ли е клекнал.

Като остави назад това събрание на разнообразни статуи, Перни, разкъсван от противоречиви желаня, накуцвайки, започна да се изкачва по хълма: хем му се искаше да са махне по-далеч оттук, хем да остане. Що за странно място е това крайбрежие! Той недоумяваше защо по-рано никой не му е разказвал такива подробности за обитателите на брега.

Добрал се до върха на хълма, той с дълбоко съжаление погледна надолу към своите притихнали приятели. Как му се искаше в този момент да бъде с тях! Но вече разбираше, че техните игри не са за него. Оставаше му само да приведе времето в движение и да се впусне в далечния път към къщи. И макар че краткият ден беше вече към края си, той знаеше, че не трябва повече да спира времето, за да има сили да се върне. Непреодолимата умора и замъгленото съзнание бяха тревожни сигнали, които оповестяваха, че вече силно е злоупотребил със способностите си.

Когато, подчинявайки се на заповедта на Перни, времето потече отново, съществото, което държеше в ръка края на въжето, от изумление отвори уста, виждайки че примката е паднала на пясъка, а от Перни няма и следа.

— Господи, та той... той е избягал!

Другото, с димящия предмет в ръка, пробяга няколко крачки до примката и се спря пред нея.

— Ей, вие, какво става тук? Сложете го най-после в тази кутия. И въобще къде го дянахте?

Това, че времето е възстановило хода си, не означаваше нищо за тези, които се намираха на брега, защото за тях то никога не бе спирало. Съзнанието им възприемаше само едно — пред тях на пясъка подскачаше някакво пухкаво същество, което внезапно, за миг беше изчезнало.

— Капитане, какво, невидимо ли стана? Къде е?

— Погледнете нагоре капитане! На онези скали. Не е ли то?

— Да, да, проклет да съм!

— Бенсън, ще отговаряте за това пред мен! А сега след като показахте своята некадърност, аз ще си го взема сам оттам.

— Почакайте, Форбз, нека помислим. В това пухкаво дяволче има нещо, заради което ние би трябвало... Форбз! Вече ви предупреждавах да не стреляте!

Перни се приближи до края на плоския връх на хълма, където лежаха вкаменените стволове на дървета, за да хвърли последен поглед на своите приятели. Когато стъпи на края на един от стволовете, той се раздвижи от тежестта и се затъркаля надолу, увличайки със себе си и останалите. Отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо гигантските останки се втурнаха към хълмчето крайбрежен пясък. Перни, обзет от ужас при това зрелище, падна на земята. Сърцераздирателните вопли на намиращите се долу го разтърсиха.

Стволовете настигнаха и събориха вече стоящите до глезени във водата същества. Тези, които останаха на брега, бяха натикани в пясъка.

— Аз без да искам! — закреця Перни. — Простете ми! Не ме ли чувате?

Измъчван от срам, той в паника заподскача напред-назад по склона.

— Станете! Моля ви!

С ужас слушаше стоновете, които идваха откъм брега.

— Ще се намокрите! Моля ви, станете!

Задъха се от гняв и съжаление. Как може да направи такова нещо? До болка му се искаше приятелите му да станат на крака, да се отърсят и да му кажат, че всичко е наред. Но не беше във властта му да осъществи желанието си.

Оранжевата приливна вълна заплашваше да залее падналите във водата до брега.

Като се спускаше от хълма, Перни започна да ги моли да се спасяват, докато не е късно. В издаваните от съществата звуци започна да улавя вече нови нотки — нотки на отчаяние в предчувствие за близката смърт.

— Родз, Кейбът! Чувате ли ме?

— Не съм в състояние да се помръдна, капитане. Кракът ми... О, господи, ще потънем!

— Кейбът, огледай се наоколо. Не виждаш ли да се движи поне един от нас?

— На брега хората са затрупани от дърветата, капитане. А всички останали са тук, във водата...

— А Форбз? Не виждаш ли Форбз? Може би той...

Тези звуци бяха прекъснати от неголяма вълна, която меко се прехвърли над главата на съществото.

Перни не можеше да чака повече. Едно от съществата вече беше закрито от водата и скоро същата участ щеше да постигне и другите. Отхвърлил мисълта за неизбежните последствия, той заповяда на времето да спре.

Когато влезе в застиналите вълни на прибоя, Перни отмести ствола от единия от пострадалите и го извлече от водата на пясъка. Почти ослепял от замрежилите очите му сълзи, той вършеше работата си бавно и с голямо внимание. Знаеше, че няма защо да бърза — поне колкото се отнасяше до безопасността на приятелите му. В каквото и състояние да бяха те сега, нищо нямаше да се измени, докато не

освободи времето. Перни се гмурна в оранжевата течност и се отправи към стърчащата от водата ръка, по която можеше да се определи мястото на потъналото тяло. Ръката конвулсивно се беше вкопчила в заплетеното между дърветата бяло платно на огромния флаг. Той освободи съществото и го извлече на брега.

Оказа се, че точно това е съществото, у което беше блестящият предмет, изпускащ дим.

Без да обръща внимание на болката в ранения крак, Перни един след друг пренесе на сушата всички, които лежах в ивицата на прибой. На брега се зае да разблъсква нападалите в безпорядък стволоче, които бяха затрупали неуспелите да избягат встрани. Свали дървото от коляното на едно същество и то така и си остана да седи застинало, като с маска, с разкривено от ужас лице. Когато освободи от тежката отломка друго същество, то се преобърна като каменна статуя и промени позата си. Обхванал с поглед целия този хаос, Перни заплака от отчаяние.

Накрая настъпи моментът, когато всичко, което беше по силите му, беше направено. Чувстваше, че мозъкът му се забулва с мъгла.

Инстинктът му подсказваше, че ако загуби съзнание докато времето е спряло, то ще потече отново и всичко наоколо ще оживее... но не и той. Тогава Перни ще умре. Ако не може да избегне припадъка, трябва преди това да успее да освободи времето.

Влачейки крака, той с мъка се изкачваше по полегатия склон на невысокия хълм, като от време на време спираше, за да прецени не трябва ли, докато не е късно, да раздвижи времето от мъртвата точка. С всяка крачка ставаше все по-слаб, но най-накрая стигна върха на хълма и се обърна, за да погледне още един път към останалите долу.

Съвсем скоро той разбра до каква степен са изтощени тялото и мозъкът му: когато заповяда на времето да възстанови движението си, то не се подчини.

Сърцето му се разтуптя. Перни не се боеше от смъртта. Знаеше че ако умре, отново ще заиграят вълните на океана. И неговите приятели ще се заемат със своите работи. Но той искаше да види със собствените си очи, че те са в безопасност.

Опита се да проясни съзнанието си, за да концентрира мислите си в последно усилие. Перни знаеше, че е безполезно да се подтиква времето, то не набира скорост постепенно. Времето или се движи, или

стои. И той трябва да избере едно от двете. Внезапно, без докрай да осъзнава как и кога е станало това, мозъкът му даде команда с пълна сила...

Приятелите му оживяха. Този, който помръдна първи, лежеше по корем и удряше с юмруци, по пясъка. На Перни му падна камък от сърцето, когато това същество започна да издава звуци.

— Какво става? Нека някой ми каже какво става с мен! Може би съм се побъркал? Майлз! Чик! Какво става?

— Идвам, идвам, Родз! Господ да ни е на помощ... аз също видях това. Или ние сме се побъркали, или тези проклети стволоче са живи!

— Но аз не говоря за стволочете. А за нас. Как ни се удаде да се измъкнем от водата? Майлз, ние двамата с теб сме откачили.

— А аз ти казвам, че цялата работа е в тези дървета или отломки от скали — вече не знам как да ги наричам. Гледах ги отблизо. Лежаха върху мен и в същата секунда гледам — махнати от гърдите ми, там, на брега!

— Върви по дяволите! Дърветата ли са ни извадили от водата? Капитан Бенсън!

— При вас всичко наред ли е, момчета?

— Да, сър, но...

— Кой от вас видя как стана всичко това?

— Боя се, че не сме в ред със зрението, капитане. Тези дървета.

— Разбирам, разбирам. Успокойте се. Трябва да съберем останалите и колкото може по-скоро да се махаме отгук, докато не е станало късно.

— И все пак какво се случи, капитане?

— Не ти ли се струва, Родз, че аз също не съм наясно с това? Тези дървета са толкова древни, че са се превърнали в камъни. Цялата наша група не може да повдигне и един такъв отломък. За това е необходима свръхчовешка сила.

— Не забелязах тук нищо свръхчовешко. Тези стриди не правят нищо друго, освен да дъвчат водорасли...

— Добре, стига толкова за това. Дайте да помогнем на останалите. Някои от нашите момчета не могат сами да се движат. Между впрочем, къде е Форбз?

— Седи във водата, капитане, и плаче като малко дете. Или се смее. Трудно е да се каже.

— Трябва да се заемем с него. Майлз, Чик, елате с мен! Форбз, ранен ли сте?

— Ха-ха-ха! Седемнадесет! Седемнадесет! Седемнадесет планети, Бенсън, и каквото и да им заповядам, всичко изпълняват! Ето ти съображение да си пазиш здравето. Видяхте ли как тя захвърля камъни по нас? Ха-ха!

— Чик, постарай се да намериш пистолета му. Той или себе си ще застреля, или някого от нас. Завържи му ръцете и го отведи на кораба. А ние малко ще се забавим.

— Ха-ха-ха! Седемнадесет! Бенсън, вие носите лична отговорност, да знаете. Хи-хи!

Като дойде в съзнание, Перни отвори очи. Да не би неговите приятели вече да са си отишли?

Той с труд допълзя до края на склона и залегна между камъните, като избра такова място, че оставайки отдолу невидим, сам да вижда всичко. Осветени от двете луни-близнаци, неговите приятели си отиваха по двама и по трима, като си помагаха. Когато изчезнаха зад извивката на брега, ушите му доловиха, заглушени от шума на прибоя, гласовете на двама, които прикривайки отстъплението, вървяха зад останалите.

— Може ли да се случи, капитане, всички едновременно да полудеем?

— Може. Но ние сме със здрав разсъдък.

— Бих искал да вярвам в това.

— Виждаш ли там отпред, Форбз? Какво мислиш за него?

— Той вече никога няма да се оправи. Той наистина полудя, нали така?

— Правилно. Така че ако ти се беше побъркал, не би разбрал в какво състояние е Форбз. На него му се струва, че целият околн свят е излязъл от релсите, а на теб — че от релсите си излязъл само ти. В пълен ред си, Кейбът, не провесвай нос.

— И все пак нещо не ми се вярва.

— Кажи ми, какво от всичко станало, според теб, е най-необичайно.

— Вие сигурно се шегувате, сър. Разбира се, това, че притисналите ни дървета в миг се пренесоха на друго място...

— Да, разбира се. А освен това?

— Някак си не ми беше до това, сър. Страхът ме беше сковал и бях много объркан.

— А не забеляза ли нашия малък приятел с изпъкналите очи?

— А, вие за него... Страхувам се, че не, капитане. Разбирате ли, аз... тогава мислех повече за себе си.

— Хм. Само ако бях уверен, че съм го видял. Ако се намереше между нас поне един човек, който също го е видял...

— Моля за извинение, сър, не ви разбирам съвсем.

— По дяволите, нима не помниш, че Форбз го рани. Рани го в крака. Защо при такива обстоятелства това пухкаво дяволче може да се върне при своите мъчители — при нас, когато ни затрупаха дърветата?

— Предполагам, че тъй като тогава бяхме попаднали в клопка, той е съобразил, че няма защо да се бои от нас... Извинете, това, разбира се, са глупости. Явно, главата ми още не я бива.

— Добре, да забравим за това. Ти сега ще отидеш на кораба и ще го подготвиш за излитане. Аз ще се забавя няколко минути. Ще се върна и още един път всичко ще огледам. Разбра ли? Искам да се убедя, че не сме оставили някого там.

— Няма нужда от това, капитане. Всички вървят пред нас. Аз проверих.

— За това отговарям аз, Кейбът, а не ти. Тръгвай.

Перни лежеше и набираше сили за дългото пътешествие към къщи. Изведнъж, помръкващите му очи видяха как едно от двукраките същества се връща назад по брега. Когато то почти се изравни с хълма, Перни чу, че то издава познатите му вече звуци.

— Къде си ти?

Перни почти не обърна внимание на закачката на приятеля си: все едно, не можеше да разбере какво иска той. Опита се да си предостави какво ще му кажат в къщи, като се върне.

— Ние направихме ужасна грешка. Ние...

Звуците му почти стихаха, ту ставаха по-силни: съществото бавно се въртеше и гласът му се носеше в различни посоки. Перни видя

как то отиде към купчината съборени стволоче, огледа я от всички страни и даже се опита да погледне под нея.

— Ако си ранен, аз бих искал да ти помогна!

Сега луните-близнаци бяха високо над хоризонта и когато сиянието им си пробиваше път между пролуките в кълбестите облаци, стоящата на брега фигура хвърляше две сенки. Вече не всичко съзнавайки, Перни видя как съществото бавно поклати глава и закрачи натам, където бяха отишли останалите.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 3 от 1982 г.
Илюстрации: Никифор Русков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.